

10 e Kamer

Nr. 1306/03
VAN HET PARKET

Nr. 97537
VAN HET ARREST

20 oktober 2006

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. 66.75.1299/96/3 van het Openbaar Ministerie en

1. de stedenbouwkundige inspecteur, bevoegd voor het grondgebied van de provincie in naam van het Vlaams Gewest met kantoor te – eiser tot herstel –
2. het college van burgemeester en schepenen van waarvan de burelen gevestigd zijn te - als vrijwillig tussenkomende partij -

Tegen:

1. Nr.(thans niet inzake voor het Hof)
2. Nr. , verzekeringsadviseur, geborer , wonende te
3. Nr. , kinderverzorgster, geboren , wonende te

Beklaagd van : te van op of rond 10 april 1996 tot op datum bevel tot dagvaarding (04.03.2003):

De eerste, de tweede en de derde :

Bij inbreuk op art. 44 § 1-1°, 64, eerste, tweede en vijfde lid, en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 geformuleerd in de art. 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld

ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en vermeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen :

gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) in casu : een woning herbouwd en uitgebreid te hebben en dit instandgehouden te hebben in plaats van de bestaande woning verbouwd te hebben zoals de bouwvergunning dd. 19.1.1996 voorschrijft.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 21 oktober 2003, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd met betrekking tot de tweede en de derde beklagde als volgt beslist:

De rechtbank vult, ingevolge de inwerkingtreding op 01.05.2000 van het decreet van 18.05.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de tenlastelegging als volgt aan : *"de feiten thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 146, eerste lid, 1 ° 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening"*

Veroordeelt de tweede en derde beklaagde wegens de enige omschreven tenlastelegging elk tot een geldboete van € 100, met 40 opdecimen verhoogd, € 500 bedragende;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, elke uitgesproken geldboete van € 500 zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens één maand.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, met 40 opdecimen verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de tweede en derde beklaagde elk éénmaal deze som;

Legt bovendien aan de tweede en derde veroordeelde elk een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken;

Beveelt aan de eerste, tweede en derde veroordeelde over te gaan tot herstel van de plaats in de oorspronkelijk toestand, conform de vordering van de stedenbouwkundige Inspecteur dd.02.09.1998 en dit binnen een termijn van 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt tevens dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn dat de gemachtigde ambtenaar - of de stedenbouwkundige Inspecteur die deze herstellenvordering verder zet - van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op de vordering van de stedenbouwkundige Inspecteur door de eerste, tweede en derde beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 123,95 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Verklaart de vordering van de vrijwillig tussenkomende partij,
 1 vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen, tot herstel ontvankelijk en gegrond.

Beveelt aan de tweede en derde beklaagde over te gaan tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt tevens voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld de vrijwillig tussenkomende partij
 1, in de uitvoering ervan kan voorzien overeenkomstig art. 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de vrijwillig tussenkomende partij
 1 door tweede en derde beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 1.250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Veroordeelt de tweede en de derde beklaagde elk tot 1/3 van de gerechtskosten, in hun geheel begroot op € 320,29.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 30 oktober 2003 door de oorspronkelijke tweede en derde beklaagde tegen alle schikkingen.
- 5 november 2003 door het Openbaar Ministerie tegen de tweede en derde beklaagde.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
 1, advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
 advocaat-generaal,

het college van burgemeester en schepenen van
 haar eisen bij monde van meester
 1 lococo meester
 beiden advocaat aan de balie te

eiser tot herstel, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, in zijn
 eisen bij monde van meester
 1 lococo meester
 beiden advocaat aan de balie te

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

De beslissing van de eerste rechter over de strafvordering tegen de oorspronkelijk eerste beklaagde
 1 is er niet door bestreden.

2. De telastlegging dient, wat de tweede en de derde beklaagde betreft, te worden verbeterd als volgt:

"Als daders, in de zin van artikel 66 van het strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd, of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt; om door enige daad tot de uitvoering zodanig hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn/haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd, om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

te

A. Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,

het bouwen van een nieuwe woning,

van 10 april 1996 tot en met 31 oktober 1997,

B. Bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,

het in stand houden van de onder A omschreven toestand,

van 1 november 1997 tot en met 30 april 2000.

C. Bij inbreuk op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, tweede en derde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1.1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake,

het in stand houden van de onder A omschreven toestand,

van 1 mei 2000 tot 4 maart 2003."

Van deze verbetering werd aan de beklaagden kennis gegeven. Zij hebben zich erop verdedigd.

Elk van de aldus verbeterde onderdelen van de telastlegging heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat aan oorspronkelijke telastlegging ten grondslag ligt.

3. Zoals aan de beklaagden werd gesignaleerd maakt het in onderdeel A van de telastlegging te last gelegde feit thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de onderdelen B en C van de telastlegging is het zo dat het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt. Het in de onderdelen B en C te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in agrarisch gebied zonder bijzondere waarde, geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

4. De strafvordering met betrekking tot onderdeel A van de telastlegging is niet vervallen door verjaring. De verjaringstermijn nam immers slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 31 oktober 1997. Overeenkomstig het toen geldende art.21 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering werd de verjaringstermijn geschorst vanaf de inleidingszitting op 23 juni 1999 tot en met 22 juni 2000. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de verjaringswet

van 16 juli 2002 (B.S. 5 september 2002) zijn immers ingevolge art.5.2 van deze wet, zoals gewijzigd door art.33 van de programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003), niet van toepassing op het in de telastlegging omschreven misdrijf, dat dateert van vóór 2 september 2003. Op dit misdrijf blijven de bepalingen van art.24.1°, 1° lid van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de "Securitas"-wet van 11 december 1998, van toepassing. De verjaringstermijn werd tijdig gestuit door de uitspraak van het bestreden vonnis van 21 oktober 2003. Sederdien zijn minder dan vijf jaren verstreken, zodat de strafvordering met betrekking tot onderdeel A van de telastlegging gericht tegen de huidige beklaagden niet is verjaard.

5. Onderdeel A van de telastlegging is niet bewezen voor zover gericht tegen de nog in de zaak zijnde beklaagden. Zij waren op geen enkele wijze bij de bouw van de nieuwe woning betrokken. Zij werden pas eigenaar op 16 september 2002.

De beklaagden dienen dan ook voor dit onderdeel van de verbeterde telastlegging te worden vrijgesproken.

6.1. De gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 3 februari 1998 met bijlage (stukken 190 en 191) bij toepassing van art.68 § 1.a van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 het herstel van de plaats in de vorige toestand door afbraak van de nieuwbouwwoning. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, die deze vordering krachtens art. 198 DORO van rechtswege voortzet, is voor het Hof verschenen als eiser tot herstel en handhaaft de vordering. Het college van burgemeester en schepenen is ook voor het Hof verschenen als eiser tot herstel en handhaaft een zelfde vordering.

6.2. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf van in stand houden (onderdelen B en C van de verbeterde telastlegging) brengt niet mee dat, voor zover bewezen, de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van deze herstellenvorderingen, noch dat het Hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen nu zij voor de strafrechter werden ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

6.3. Onderdeel B van de telastlegging is niet bewezen. In de betrokken periode hadden de beklaagden geen zeggenschap over het goed. Dit geldt ook voor onderdeel C van de telastlegging voor zover zij betrekking heeft op de periode van 1 mei 2000 tot en met 15 september 2002.

Onderdeel C voor zover het betrekking heeft op de periode van 16 september 2002 tot 4 maart 2003 is bewezen. De beklaagden betwisten terecht niet dat zij in deze periode bewust en buiten elke dwang de wederrechtelijke toestand hebben in stand gehouden.

Dit in stand houden vormt de toereikende grondslag van de vorderingen tot herstel van de plaats in de vorige toestand.

6.4. Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college gevorderde herstel van de plaats in de vorige toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de beklaagden, die met kennis van zaken de onvergunde woning kochten, geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot deze herstellvorderingen werd beslist door de bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennen van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij stroken met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vorderingen te beoordelen.

7. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college vorderen de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna zij pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
66 Strafwetboek,

162, 190, 194, 211 en 212 Wetboek van Strafvordering,
1385bis e.v. Ger. Wetboek betreffende de dwangsom,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigd het vonnis van 21 oktober 2003 in de mate dat het is bestreden als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 2 vermeld,

spreekt de beklaagden en vrij vo
onderdeel A van de verbeterde telastlegging,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de onderdelen B en C van d
verbeterde telastlegging vervallen door de opheffing van het strafba
karakter van het misdrijf van in stand houden,

beveelt aan de beklaagden over te gaan tot he
herstel van de plaats te , nader in d
oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binne
een termijn van 1 jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsd
zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestan
wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk
stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester e
schepenen van van ambtswege in de uitvoerin
ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.15
DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundig
inspecteur ieder van de beklaagden ee
dwangsom zal verbeuren van € 50 per dag vertraging in de nakoming va
dit bevel, vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en
schepenen van ieder van de beklaagden
een dwangsom zal verbeuren van € 50 per dag
vertraging in de nakoming van dit bevel, vanaf de dag waarop dit arrest in
kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot tweederden van de kosten in
eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot in
het geheel op € 335,54 en tot de kosten in hoger beroep gevallen aan de
zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 92,72, vaststellende da
deze ondeelbaar werden veroorzaakt door onderdeel C van de verbeterde
telastlegging in zoverre bewezen.

Kosten:	
Afschriften:	25,65
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	28,64
	84,29
+ 10 % :	8,43
Totaal :€	92,72

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 20 oktober 2006.

Aanwezig :

l, kamervoorzitter,

e , raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste
Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer op
het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig verhinderd
zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee heeft
beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

i, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;